

Arrest

nr. 209 604 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) het niet aannemelijk is dat hij dergelijke grote risico's zou nemen zoals het op klaarlichte dag en zonder voorzorgsmaatregelen bezoeken van zijn vriendin N. bij haar thuis zonder te verifiëren waar haar huisgenoten naartoe zijn, terwijl hij tevens andere mogelijkheden had om met zijn vriendin te communiceren en af te spreken, (ii) hij vage, niet-doorleefde en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vlucht die hij met zijn vriendin N. zou hebben trachten te ondernemen, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het verblijf in de gevangenis van hem en zijn vriendin N., (iv) het door hem geschetste beeld van zijn leven in Herat niet valt te rijmen met de bedreiging van ontvoering die hem naar aanleiding van de dreigtelefoons aan zijn vader boven het hoofd zou hangen, temeer daar hij of zijn vader geen melding maakten van deze bedreiging bij de politie terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dergelijke melding wel degelijk nuttig kan zijn, en noch hij, noch zijn vader verder enig concreet probleem hebben ondervonden ondanks het feit dat zijn vader nooit op de bedreigingen zou zijn ingegaan, en (v) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. Xvan 12 juli 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zijn familie, die werd belaagd door criminelen die hem wilden ontvoeren, zou ongeveer een jaar geleden naar Iran gevlucht zijn door de aanhoudende bedreigingen die zij kregen. Hij verwijst naar de vele ontvoeringen in Herat en de aanslagen die daar op sjiiitische doelwitten worden gepleegd, en meer in het algemeen naar de veiligheidstoestand in Afghanistan. Hij kan ook niet terugkeren omdat hij nog steeds een vrees koestert voor de familie van het meisje waarmee hij een relatie had.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een brief van zijn advocaat neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker haalt aan dat: "Verweerster verwijst gewoon naar de eerdere beslissing en de beslissing van uw Raad en zegt dat ze geen geloof meer hecht aan deze problemen." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker stelt dat: "Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij zelf niet aangehaald heeft dat de terugkeerders in Afghanistan moeilijkheden ondervinden.

Waarom schrijft de advocaten een begeleidende brief?

Omdat verweerster zijn taak heeft verschuift aan de schouder van de DVZ. Het werk dat door verweerster moet gedaan worden wordt door de DVZ gedaan zonder enig toezicht en bijstand van een raadsman.

Wat zegt de DVZ tijdens het gehoor:

U mag heel kort zijn. U krijgt later de kans om meer uitleg te geven in uw 2de interview.

Deze tweede interview komt dan niet omdat verweerster de aanvraag niet in overweging neemt.

Daarom is het belangrijk dat deze argumenten schriftelijk overgemaakt wordt aan de verweerster.

Het feit dat verzoeker geen kans krijgt om alles bij de DVZ te zeggen mag geen vrije brief zijn voor verweerster om een beweerde vrees als ondergraaft te beschouwen."

De Raad kan verzoeker zijn voorgaand betoog niet volgen aangezien op de DVZ aan verzoeker het volgende werd duidelijk gemaakt, zoals blijkt uit de "verklaring volgend verzoek" (administratief dossier, stuk 7), dat: "(...) Het CGVS is niet verplicht om u op te roepen voor gehoor. Het is dan ook essentieel

om alle nieuwe elementen ter staving van uw volgende verzoek om internationale bescherming nu reeds aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan." Verder wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande heeft vastgesteld: "Uw advocaat wijst in zijn schrijven ook op de moeilijkheden die terugkeerders in Afghanistan zouden ondervinden. Zelf heeft u geen enkele melding gemaakt van een dergelijke vrees, wat meteen deze beweerde vrees ondergraaft. De bronnen die uw advocaat daarvoor aanhaalt spreken van een verhoogde kwetsbaarheid voor minderjarigen, vrouwen en huishoudens zonder mannen, wat op u niet van toepassing is, en een verwijzing naar een document van Refugee Documentation Centre, als zouden terugkeerders naar Kabul en Herat het moeilijk hebben om in hun levensonderhoud te voorzien. Uit niets blijkt evenwel dat dit op u van toepassing zou zijn. Het Commissariaat-generaal ziet dat in waarom er bij sprake zou zijn van economische factoren die uw terugkeer zouden bemoeilijken aangezien uw raadsman er tevens op wijst dat uw familie rijk is, en als zakenman beschikt uw vader ongetwijfeld over het nodige netwerk om u bij terugkeer bij te staan in uw zoektocht naar werk. Het is zeer wel mogelijk dat u gezien uw achtergrond niet zelf in uw levensonderhoud hoeft te voorzien. Zelfs indien u moeilijk werk zou vinden rest nog de vaststelling dat u geenszins aantoonde dat deze moeilijkheden voor u een ernstig risico op het lijden van ernstige schade zou inhouden. Bijgevolg kan dit argument niet worden beschouwd als zijnde gerelateerd aan uw verzoek om internationale bescherming." Verzoeker weerlegt noch ontkracht voorgaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voorts beperkt tot het opnieuw aanhalen van argumenten die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming naar voren bracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. X van 12 juli 2017, werd vastgesteld, met name:

"Waar verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker stelt dat hij getraumatiseerd is, komt hij niet verder dan een blote bewering. Hij laat immers na enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is. Dit klemde des te meer daar verzoeker nooit eerder melding maakte van enig trauma in zijn hoofd. Op welke wijze het feit dat hij over land naar België reisde zou kunnen aantonen dat hij getraumatiseerd is, wordt door verzoeker op geen enkele wijze in concreto uiteengezet.

(...)

Waar verzoeker aanhaalt dat het tot de verplichte vragen tijdens een gehoor op het CGVS behoort om te informeren of het interview op de DVZ aan de kandidaat-vluchteling werd voorgelezen, kan niet worden ingezien op basis van welke rechtsregel(s) verzoeker zich baseert voor dergelijke stelling. Hoe dan ook blijkt uit het administratief dossier dat het interview op de DVZ hem wel degelijk in het Dari werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 12) en verzoeker toont geenszins in concreto het tegendeel aan. Tot bewijs van het tegendeel, geldt een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn interview op de DVZ werd neergeschreven op een andere manier is geschied. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker beperkt zich in casu tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens. Dit klemde des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat er geen problemen waren tijdens zijn interview op de DVZ en dat hij, noch zijn raadsman melding maakten van het feit dat het interview op de DVZ niet aan verzoeker zou zijn voorgelezen (administratief dossier, stuk 5)."

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar profiel en het feit dat zij behoort tot een religieuze minderheid en om die redenen een groter risico loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij gaat immers niet in het minst *in concreto* in op de grond in de beschikking, doch zij beperkt zich tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Het, zoals verzoekende partij, op algemene verwijzen naar het behoren tot een religieuze minderheid en het zichzelf toemeten van een profiel, waarbij verzoekende partij bovendien nalaat haar ‘profiel’ enigszins te concretiseren en verder toe te lichten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 2 augustus 2018 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen) ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS